

taná őt a világ építésétől, inkább fokozottan serkenti, áthatja mindennapi életét, és egymás kölcsönös megszentelésére vezet. Krisztus maga, az „ácsfia”, életével egyértelműen hirdette a munka evangéliumát, s példázataiban sokat beszélt a munkáról. Ez a diszkrét hirdetés Szent Pálnál talál különösen élénk visszhangra. A végső szót itt is a húsvéti misztériumban találjuk meg. Krisztus haláláig tartó engedelmisségével feloldja a bűn átkát, amely a munkára is ránehezedik, és fáradságát a halál hírnökévé teszi. Szerető részvételünk Krisztus művében a megváltásban való részvételt jelenti. „Az emberi munkában a keresztény Krisztus keresztjének egy kis részecskéjét találja meg, s ugyanolyan megváltói lelkülettel fogadja, mint Krisztus fogadta értünk a keresztet. A Krisztus feltámadásából eredő fényben pedig mindig megpillantjuk az új élet, az új javak derengő világosságát, az „új ég és új föld” hírnökét, amelynek a munka fáradsága által az ember és a világ részese lesz; a fáradság által, nélküle soha.”

R.

A SZENTATYA ÜZENETE A LOURDES-I EUKARISZTIKUS KONGRESSZUSRA

Bevezetőben a pápa elmondja, mennyire szeretett volna személyesen ott lenni. Ezt most csak lélekben teheti meg. Üdvözlí és megáldja az összes résztvevőket, és ezt az elmélkedést küldi nekik, hogy éljenek belőle és adják tovább.

Az új emberiség a keresztből ered

Lourdes-i kongresszusotok élménye a tanúságtétel küldetésével ruház fel az Egyházban és a világ felé. Úgy vagytok, mint az emmauszi tanítványok, akiket boldogság töltött el, hogy újra megtalálták a feltámadott Urat, és felismerték „a kenyértörésben” (Lk 24,35). Ti is visszatértek országaitokba, miközben „szívetek még lángol” (uo. 24,32) a hallott szavaktól. Az lesz a dolgokat, hogy megértessétek magatok körül: az Úr napjainkban is megtalálható „a kenyértörésben”, és ez a találkozás értelmet ad az életnek. Az én szándékom most az, hogy elmondjam nektek: milyen feltételekkel. Három meggyőződésemet szeretném körvonalazni.

1. Az első: az „új világnak” – amelynek jelét és hatékony csíráját megtaláljuk a javak megosztásában, a véleménycserében, a vendégszeretben, az eszmények közösségében, a nagylelkű szolgálatban, a hit egységében és az izzó szeretetben – nincs más alapja, mint Jézus Krisztus, az Atya Fia, aki irántunk való szeretetből emberlétünkben testvérünk lett.

Ezt az új világot ő egész földi életében hirdette mint az Isten országát; kiérdemelte áldozatával, megkezdte feltámadásával és Lelkének ajándékozásával. Most már alakul az emberek szívében jelenlevő Krisztus körül, aki elsősorúlt a halottak között, és az Egyház feje (vö. Kol 1,18). Beteljesedni akkor fog, ami-

kor Krisztus majd mindent eltöltött teljességével (vö. Ef 1,24), odaát, az „új földön és új égben” (Jel 21,1), amelynek a Lelke szerint megújíjódott mai világ még csak halvány kezdete (vö. Gaudium et spes 38-39).

A keresztény hit számára az új emberiség végérvényesen a keresztből eredt. Innen veszi a „kenyértörés” elsődleges értelmét: „Ez az én testem, amelyet értetek adok . . . Ez a kehely az újszövetség az én véremben” (1Kor 11,24-25).

Igen, az igazi, a nekünk keresztényeknek alapvető fontosságú kenyértörés nem más, mint a kereszttáldozaté. Innét ered, e felé tart a többi mind. Krisztus azért fogadta el, hogy ő maga áldozat legyen a kereszten a bűnért, a hitetlenségért és az igazságtalanságért, hogy az emberiség ne zárkózzék visszautasító magatartásba, hogy a végső szó ne az igazságtalanságé legyen, hogy megszűnjék a gyűlölet, és új jövő táruljon fel a történelemnek.

Abban az órában teljesítette be földünkön ő, az égből alászállott élő kenyér, a legigazibb kenyértörést, szabadon kitérve karjait a kereszten, hogy lerontsa a halált és elvezessen az életre. Az új világ ettől az áldozattól függött: az elválasztó fal akkor omlott le; megerősítést kapott a halottak feltámadása, s vele együtt az egységes emberiség lehetősége (vö. Ef 2,15). Ez tehát az első meggyőződés, amelyből élnetek kell, amelyről való tanúságtételeket kérem.

Elsősorban a (szentmise)áldozatban kell osztoznok

2. Ebből pedig a következő elv folyik: A kereszttáldozat olyan döntő jellegű az emberiség jövőjére nézve, hogy Krisztus csak az után teljesítette be és tért vissza az Atyához, miután eszközt hagyott hátra nekünk, hogy részt vehessünk benne, mintha csak jelen lettünk volna. A kereszten függő Krisztusnak, az élet igazi megtört kenyérének felajánlása a legelső érték, amelyet közölni, amelyben osztozni kell.

Ezért akart Krisztus, mielőtt felment volna a Kálváriára, az utolsó vacsora terméként szent csöndjében időt szakítani, hogy liturgikus kenyértörést végezzon. A Tizenkettővel ülte meg, és azt kérte tőlük, hogy újítsák meg emlékeztérére mindaddig a napig, amikor ő majd újra eljön, hogy bevezesse az új időt. Az első keresztény hűsvét kenyere és kelyhe fölött elvégezte a mozdulatokat és kiejtette a szavakat, amelyeket az apostolok utódai: püspökeik és munkatársaik: a papok szolgálata megújított itt, hogy odajárulhassunk Krisztus áldozatához, és általa a majd mindent átalakító feltámadáshoz.

Jól tudjátok, kedves fivéreim és nővéreim: ez az eukarisztikus ünnep nem hasonlítható össze a kereszttáldozattal; nem tesz hozzá semmit, és nem sokszorozza meg. A mise és a kereszt egy és ugyanaz az áldozat (vö. „Dominicae Cenaе” kezdetű körlevelem 9. pontját). Azonban az eukarisztikus kenyértörésnek mégis van egy lényeges szerepe: rendelkezésünkre bocsátja a kereszt elsődleges felajánlását. Jelenlevővé teszi ma, a mi nemzedékünknek. Amikor valószínűleg megjelenik benne Krisztus teste és vére a kenyér és a bor színe alatt, akkor egyben jelenre váltja és hozzáférhetővé teszi a mi nemzedékünknek

a keresztáldozatot, amely a maga egyetlen voltában az üdvösségtörténet tengelye, az idő és az örökkévalóság lényegi összekapcsolója marad.

Az Eukarisztia így az Egyházban az a „szentségi intézmény“, amely minden kornak kapcsolja a keresztáldozat „áramkörét“, nyújtja valóságos és egyben tevékeny jelenlétét. Ilyenformán minden korszaknak ki tudja nyilvánítani üdvözítő, feltámadást létrehozó erejét. Hála az apostoli utódlásnak és a papszenteleknek, Krisztus erőt és hatalmat adott eukarisztiát alapító szavainak — Lelke működésével társítva — egészen második eljövételének idejéig. Ő ejti ki ezeket a szavakat az átváltoztató pap szájával; ő részeltet így bennünket egyetlen áldozatának kenyértörésében.

Íme az Eukarisztia csodája. Fontossága miatt Krisztus szenvedésével és feltámadásával szoros összefüggésben hozzátartozik üdvösségünk történetéhez. Egyike az Egyház alkotóelemeinek: „Ő alkotja meg az Egyházat.“ A mi korunk sem értheti félre: el kell ismernie teljes helyét az új világ térképén.

Hogy így legyen, meg kell mondanunk: mérhetetlenül fontos, hogy teljes erejünkben fenntartsuk az Úr szavait, úgy, ahogyan az Egyház egyhangú hagyománya, az egyházatyák, a zsinatok, a tanítóhivatal és a hívők közös hitérzéke mindig fogadta és értette őket: ti. hogy a megfeszített és feltámadott Úr igazán, valóságosan, lényegileg jelen van az Oltáriszentségben, és ott marad mindaddig, amíg a kenyér és a bor külső színe megmarad. Nem csupán a legnagyobb tisztelettel, hanem istentisztelettel és imádással tartozunk iránta (vö. Dominicae Cenae 3,12. sz.). Itt van az Egyház szíve, erejének titka; féltékeny gonddal kell virrasztania e misztérium fölött, és vallania a maga teljességében.

A papnak és a népnek a papsága

3. Végül, kedves fivéreim és nővéreim, a Kongresszus bizonyára jobban megértette veletek az Eukarisztia „szolgáinak szerepét“ és az egész „megkeresztelt nép“ szerepét a szentmisében.

A papok, akik az egyházi rend szentségét kapták meg, Krisztusnak, az Egyház fejének helyét foglalják el köztetek. Szent szolgálatuk nélkülözhetetlen annak jelzésére, hogy a kenyértörés, amelyet elvégeznek, Krisztustól kapott ajándék, gyökereitől meghaladja a gyülekezet hatalmát. Szolgálatuk pótolhatatlan, hogy érvényesen hozzákapcsolja az eukarisztikus átváltozást a keresztáldozathoz és az utolsó vacsorához (vö. Dominicae Cenae, 9. sz.). Most még jobban szíveten viselitek, hogy ezt a szolgálatot tisztelettel és hálával fogadjátok, és imádkozzatok, hogy az Egyház sohase szenvedjen hiányt papokban, szent papokban.

De keresztiségetek belőletek is — más jogcímen és más értelemben — „papi népet“ alkot. E minősítés erejében mindegyikőtök hivatott, hogy önmagát ajánlja fel nagylelkűen áldozatul, s áldozata Krisztusban kedves az Atya előtt. Az a dolgotok, hogy az eukarisztiában való osztozástoknak ugyanazt az értelmet adjátok, mint Krisztus a maga áldozatának.

Ez a halál nem megsemmisítő, hanem feltámasztó, hogy Krisztus szava és működése folytatódjék, hogy az Atyától kapott küldetés a Lélek hatalmával beteljesedjék. Krisztus tagjai a Lélek szerinti szabadságra és a kezdeményezésre hivatottak; a hit és az egység útja nyitott, az új emberiség normáit kihirdették. Krisztus papi népétől elvárja a bátorságot, hogy előre haladjanak és vállalkozásokba fogjanak a szeretet útján, hogy mindig újból szenvedjenek és meghaljanak, éppen úgy, mint a vértanúk, de hittel vallva, mint ők, hogy az áldozat eredményt hoz.

Ennek a teológiai elmélkedésnek „emberi folytatása” van „a testvériség rendjében”. Ez a Kongresszus megtanított benneteket, hogy a kenyértörést az Egyházban minden követelményével együtt éljétek át: egymás befogadása, véleménycsere, a javak megosztása, az elválasztó korlátok letörése, elszánás a megtérésre, lemondás az előítéletekről, társadalmi környezetünk átalakításának gondja, szerkezetében és szellemében.

Megértettétek, hogy találkozások az eukarisztikus asztalnál, hogy igazi és logikus legyen, szükségképpen gyakorlati következményekkel jár. Mert ha igaz, hogy Krisztus az Eukarisztiában szentségileg jelen van testével és vérével, valamint kereszttáldozata feltámasztó hatalmával, akkor mindez azért van, hogy mi teljes közösségbe lépjünk vele: nem csupán lelkiileg, hanem szentségileg is. Azért, hogy egészen a kütfőig: Krisztusig hatoljunk, s azután a gyakorlati életben és a történelemben minden erőnkbeli munkálkodjunk, nem hanyagolva el semmit, ami az embertől függ.

Ilyen üzenetet intézek szeretettel mindegyikőtökhöz, lourdes-i kongresszusi résztvevők és zárándokok. Emlékeztetni fog benneteket, hogy melyik az „új világ” három alkotóeleme, amelyen munkálkodni akartok. A mai Egyháznak egyiket sem szabad elhanyagolnia.

Mária, aki hitt

Kedves fivéreim és nővéreim, amikor így Krisztust szemlélitek eukarisztikus misztériumában, tekintetek Máriáéval, édesanyjáéval találkozik. Ő alakította ki a Szentlélek működése által Jézust, Jézus testét és véréét. „Született Szűz Máriától.” Boldog ő, aki hitt!

Közbenjárására történt Jézus első csodajele Kánában, növelve a tanítványok hitét. A Kálvárián egyesült Fiának teljes önatadásával. Jelenlétében – miközben pünkösdkor a tanítványokkal együtt imádkozott – áradt ki a Szentlélek bőséges ajándéka. Most már Krisztus dicsőségének társa „az új világban”, de éppen itt, Lourdes-ban, Bernadette szeme előtt megmutatkozott, mint aki nagyon is közel van az emberekhez, a bűnös, megtérésre szoruló, teljes boldogságra szomjazó emberekhez! Legyetek biztosak benne, hogy közbenjár értetek, azért, hogy benneteket és az Egyházat elvezesse az eukarisztikus hit és a lelki megújulás teljességére.

Üzenetem befejezéséül vele együtt fordulok az Úrhoz:

Ó Üdvözítő Krisztus, hálát adunk neked megváltó áldozatodért, az emberek egyetlen reményéért!

Ó Üdvözítő Krisztus, hálát adunk neked az eukarisztikus kenyértörésért, amelyet azért rendeltél, hogy igazán találkozzunk testvéreiddel a századok folyamán!

Ó Üdvözítő Krisztus, oldsd a megkereszteltek szívébe a vágyat, hogy felajánlják magukat teveled, és elkötelezzen dolgozzanak testvéreik üdvösségén!

Te, aki valóságosan jelen vagy a legméltóságosabb Oltáriszentségben, áraszd bőséges áldásodat Lourdes-ban összegyűlt népedre, hogy ez a kongresszus igazán „az új világ” jele maradjon! Amen.

MI IS VELETEK AKARUNK JÁTSZANI

A svájci püspökök körlevele a gyermekekhez (1979)

Ez a levél egy kis meglepetés lesz nektek. Annál inkább reméljük, hogy örömet szerez. Mi a ti püspökeitek vagyunk. Hiszen ismertek bennünket, nem? János püspök Churból, Otmár St. Gallenből, Antal és Ottó Baselből, Péter és Gábor Lausanne-ból, Genfből és Fribourg-ból, Henrik Sittenből, Ernő Luganóból, György apát Einsiedelnből és Henrik apát Sankt-Moritz-ból.

Isten ránk bízta a feladatot, hogy minden Svájcban lakó katolikust mint testvéreinket vezessünk. Tehát ti is beletartoztok ebbe. Talán néha azt gondoljátok: Ó, a püspökök csak a felnőttekre gondolnak, mindig csak velük beszélnek és vitatkoznak! De állj! valahányszor eljövünk a plébániákra, és meglátogatjuk az iskolákat, internátusokat vagy otthonokat, biztosan észreveszitek, hogy ti is fontos helyet foglaltok el a gondolatainkban és a szívünkben.

Egyébként ez az első alkalom, hogy valamennyien együtt írunk nektek, mi püspökök. Egyszerűen nem akartuk, hogy az 1979-es év, a nemzetközi gyermekév anélkül múltjék el, hogy egyszer egész személyesen ne írjunk nektek. Ha ti is válaszoltok egy levéllel, annak nagyon örülnénk. De mindenképpen reméljük, hogy ez a levél még inkább barátotokká tesz bennünket.

Írunk nektek, minden svájci gyermeknek, és úgy gondoljuk, hogy egészségesek és vidámak vagytok. De ha valaki közületek talán beteg, vagy nincs már édesapja vagy édesanyja, vagy pedig bármi más okból szenvednie kell, akkor ezekre a gyerekekre egész különös szeretettel gondolunk. És veletek együtt gondolunk minden gyerekekre az egész világon.

Karácsony ünnepét választottuk, hogy írjunk nektek. Hiszen karácsonykor az ember különösen gondol mindazokra, akiket szeret. Ezekben a napokban valami igen fontosat akarunk nektek mondani: azt, hogy Isten nagyon komolyan veszi a gyerekeket. Amikor Fia, Jézus a földre jött és emberré lett, mint gyer-